

Arrest

nr. 79 469 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J.-R. KANNAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE4, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2009 dient verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenote van de heer A. E. H., van Franse nationaliteit.

1.2. Op 16 juli 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 30 oktober 2010 wordt een samenwoningcontrole gedaan waarbij vastgesteld wordt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

1.4. Op 9 januari 2011 wordt een samenwoningcontrole gedaan op het adres van verzoekster.

1.5. Op 4 februari 2011 wordt de beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt ter kennis gegeven op 4 januari 2012. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) geboren te Tunis, op 18.02.1971 en van Tunesische nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd.31.10.2010, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. De echtgenoot van betrokkene verklaart dat betrokkene sedert 28.02.2010 niet meer bij hem woont, de echtscheidingsprocedure werd ingezet. Er werd op 02.03.2010 een melding opgemaakt bij de politie van het verlaten van het echtelijk dak.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 13.02.2010 als alleenstaande staat ingeschreven en sedert 13.03.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Schending van artikel 42quater laatste lid. De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, noch met haar sociale en culturele integratie in het Rijk, noch met de mate van bindingen van de betrokkene nog met het land van herkomst. In elk geval is er dienaangaande geen sprake bij de poging tot motivering van de beslissing. Nochtans heeft de verzoekster heden drie jaar en half verblijf in het land, is zij ten zeerste zowel sociaal als cultureel geïntegreerd in het Rijk waar zij over een vaste tewerkstelling beschikt en zijn de overgebleven bindingen met het land van herkomst zéér beperkt. Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 3. (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Waar de wet bij art. 42 quater laatste lid uitdrukkelijk voorziet dat de Minister bij zijn beslissing rekening moet houden onder meer met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, met haar sociale en culturele integratie in het Rijk, en met de mate van bindingen van de betrokkene nog met het land van herkomst valt hierover niets te vernemen bij het lezen van de aangevochten beslissing. Afgezien van de miskennis van het gemelde artikel 42 quater, laatste lid, brengt dit met zich dat de motivering van de lastens de verzoekster genomen beslissing dermate gebrekkig is dat er sprake is van een niet gemotiveerde beslissing. De verzoekster dient dan ook bovendien voorbehoud te formuleren hieromtrent waar zij zich niet kan verdedigen op een haar niet bekende motivering. In tegendeel, waar de feitelijke omkadering toont dat de verzoekster steeds in regel was wat betreft het aangeven van haar feitelijke verblijfplaats had de overheid kennis van haar aparte verblijfplaats minstens sedert maart 2010. Zo duurde het nog tot 04 februari 2011 vooraleer er kennelijk een beslissing werd genomen om aan de betrokkene haar verblijfsrecht te ontnemen en nog weer eens een jaar vooraleer deze beslissing ter kennis werd gebracht van de verzoekster. Zij had alle reden om te veronderstellen dat de bevoegde Minister of zijn gemachtigde op basis van art. 42 quater laatste lid had geoordeeld dat zij niettegenstaande zij niet meer samenleefde met haar echtgenoot haar verblijfsrecht zou behouden. Zo is er tevens sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn voor het nemen van een beslissing. De verzoekster is twee jaar in de waan gelaten dat zij haar verblijfsrecht niet zou verliezen en bouwde verder haar toekomst uit in België. Dit concretiseerde zich bijvoorbeeld door zich in te zetten voor haar tewerkstelling en door het aanhalen van sociale banden met de Belgische

bevolking. Wanneer de bevoegde Minister of zijn gemachtigde zulke situatie twee jaar laat voortduren dan zou er sprake zijn van een flagrante schending van het evenredigheidsbeginsel als thans nog de betrokkene de vruchten van de gemaakte inspanningen tot perfecte sociale en culturele integratie over een periode van twee jaar zouden worden ontnomen. Minstens kan het belang dat de overheid nu nog zou hebben bij de verwijdering van deze werkende en belasting betalende burger niet opwegen bij de schade welke de betrokkene zou moeten ondervinden als zij als veertigjarige vrouw haar tewerkstelling hier zou moeten stopzetten en nu nog een toekomst zou moeten gaan uitbouwen in Tunesië. Het getuigt bovendien van onzorgvuldigheid als de overheid twee jaar over alle nodige informatie beschikt en pas beslissingen neemt twee jaar later. Bovendien kan in de gegeven omstandigheden de genomen beslissing niet worden aanzien als genomen "binnen een redelijke termijn". De Federale overheid ziet toe op de uitvoering van haar beslissingen door de lokale overheid dus dient evenzeer rekening gehouden met de termijn waarbinnen de beslissing uiteindelijk betekend is geworden. Weze herhaald dat de verzoekster steeds gedomicilieerd was op haar feitelijk 4. verblijfsadres zodat zij op geen enkele wijze mede verantwoordelijk kan zijn voor deze termijn. De overheid wist zeer goed waar haar te bereiken. De overheid is op een onredelijke, onzorgvuldige en disproportionele wijze tot haar besluit gekomen welk besluit bovendien niet binnen een redelijke termijn is ter kennis gebracht van de verzoekster."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Met betrekking tot de schending van artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat dit artikel uitdrukkelijk vermeldt dat er bij het beëindigen van het verblijf onder meer rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf, de sociale en culturele integratie, de bindingen van betrokkene met het land van herkomst, doch dat hieromtrent niets gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er evenwel op dat het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het moment van de bestreden beslissing, geenszins een bepaling bevat die uitdrukkelijk stelt dat rekening moet gehouden worden met elementen zoals de duur van het verblijf, de sociale en culturele integratie, de bindingen van betrokkene met het land van herkomst. Verzoeksters betoog op dit punt mist derhalve juridische grondslag.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt immers het volgende:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Op basis van bovenvermeld artikel kan in bepaalde gevallen gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger een einde gesteld worden aan het verblijf. Uit voorgaande bepaling, van toepassing op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster gedurende de eerste twee jaar van haar verblijf wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit de feitelijke gegevens blijkt dat de gemachtigde binnen de tijdsperiode van twee jaar van het verblijf van verzoekster een einde heeft gesteld hieraan omdat, eveneens blijkens de feitelijke gegevens, verzoekster niet meer gezamenlijk gevestigd is. Zoals hoger reeds besproken, diende de gemachtigde conform deze bepaling niet te motiveren omtrent de elementen die verzoekster ontleent aan de nieuwe bepaling die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet van toepassing was.

2.4. Waar verzoekster stelt dat zij twee jaar in de waan is gelaten dat zij haar verblijfsrecht niet zou verliezen, omdat de overheid kennis had van haar aparte verblijfplaats sinds maart 2010 en pas op 4 februari 2011 de bestreden beslissing heeft genomen, wijst de Raad op de volgende vaststellingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 februari 2009 haar aanvraag indiende in functie van haar partner en in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 16 juli 2009. Uit het samenwoningverslag van 31 oktober 2010 blijkt dat verzoekster de echtelijke woonst reeds vanaf 28 februari 2010 heeft verlaten en dat een echtscheidingsprocedure werd ingezet. Op 9 januari 2011 wordt een tweede samenwoningcontrole uitgevoerd op het aparte adres van verzoekster, waaruit blijkt dat zij nog steeds gescheiden leeft van haar echtgenoot. Op 4 februari 2011 wordt de bestreden beslissing getroffen waarbij verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Deze bestreden beslissing werd op 4 januari 2012 ter kennis gegeven. Verwerende partij was derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen twee jaar op de hoogte van het feit dat verzoekster niet meer samenwoonde met haar echtgenoot. Verwerende partij kan derhalve niet verweten worden dat zij onredelijk lang heeft gewacht om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen en haar in de waan heeft gelaten dat zij haar verblijfsrecht mocht behouden. Dat de kennisgeving pas heeft plaatsgevonden op 4 januari 2012 doet hieraan geen afbreuk.

In elk geval staat het vast dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot. Deze vaststellingen worden overigens nergens betwist door verzoekster. De beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijf werd getroffen binnen de eerste twee jaar van verblijf als familielid van een Unieburger. De verwerende partij kon derhalve toepassing maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de bovenstaande vaststellingen op een kennelijke onredelijke wijze haar verblijfsrecht heeft beëindigd omdat zij niet meer samenwoont met haar echtgenoot, in functie van wie zij haar verblijfsrecht heeft gekregen.

2.5. Waar verzoekster de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande niet blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft genomen of haar beslissing zou gestoeld hebben op een foutieve feitenfinding. Waar verzoekster schijnt aan te geven dat zij onredelijk laat kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving aan een bepaalde persoon van een overheidsakte. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd – wat in casu het geval is – is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen dergelijke beslissing lopen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, p. 301-302, nrs.458-459). De wijze waarop de individuele, schriftelijke aanzegging gebeurt is in beginsel vrij: behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 311, nr. 464). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de administratieve beslissingen ter kennis gebracht worden van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt, of door diens gemachtigde. Voormeld artikel bepaalt verder dat de administratieve beslissingen ook ter

kennis kunnen worden gebracht door onder andere een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde onmiddellijk op 4 februari 2011 opdracht gegeven heeft aan de burgemeester van de stad Gent om over te gaan tot de betekening van de bestreden beslissing. Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde nalatig zou zijn geweest in het ter kennis brengen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekster zich gegriefd voelt door het feit dat er een aanzienlijk tijdsverloop was tussen de dag waarop de bestreden beslissing werd getroffen en de kennisgeving ervan, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals uit voorgaande blijkt, heeft de kennisgeving enkel tot doel verzoekster in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte, hetgeen zij in casu gedaan heeft.

2.6. Waar verzoekster de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen. Zoals eerder reeds werd gesteld, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij onredelijk lang zou gewacht hebben met het nemen van de bestreden beslissing van 4 februari 2011. Immers blijkt slechts een tijdsverloop van één maand tussen het opgestelde relatieverslag waarbij verzoekster zelf gehoord werd en waarbij werd vastgesteld dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging en de bestreden beslissing. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

2.7. Verzoekster maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER